

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 247/2014-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 16. apríla 2014 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Jána Lubyho (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSŤ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava, zastúpenej Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingová 4, Bratislava, konajúca prostredníctvom konateľa a advokáta doc. JUDr. Branislava Fridricha, PhD., vedené pod spisovými značkami: Rvp 18558/2013, Rvp 18577/2013, Rvp 18578/2013, Rvp 18579/2013, Rvp 21077/2013, Rvp 21078/2013, Rvp 21079/2013, Rvp 21080/2013, Rvp 21081/2013, Rvp 21082/2013, Rvp 21083/2013, Rvp 21084/2013, Rvp 21085/2013, Rvp 21086/2013, Rvp 21087/2013, Rvp 21088/2013, Rvp 21092/2013, Rvp 21094/2013, Rvp 21095/2013, Rvp 21096/2013, Rvp 21097/2013, Rvp 21099/2013, Rvp 21100/2013, Rvp 21101/2013, Rvp 21102/2013, Rvp 21103/2013, Rvp 21104/2013, Rvp 21105/2013, Rvp 21106/2013, Rvp 21107/2013, Rvp 21108/2013, Rvp 21109/2013, Rvp 21110/2013, Rvp 21111/2013, Rvp 21112/2013, Rvp 21113/2013, Rvp 21114/2013, Rvp 21115/2013, Rvp 21116/2013, Rvp 21117/2013, Rvp 21118/2013, Rvp 21119/2013, Rvp 21120/2013, Rvp 21121/2013, Rvp 21122/2013, Rvp 21123/2013, Rvp 21124/2013, Rvp 21125/2013, Rvp 21126/2013, Rvp 21127/2013, Rvp 21128/2013, Rvp 21129/2013, Rvp 21130/2013, Rvp 21131/2013, Rvp 21132/2013, Rvp 21133/2013 a Rvp 21197/2013, ktorými namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Krajského súdu v Bratislave spisových

značiek: 2 NcC 126/2012, 2 NcC 153/2012 zo 17. októbra 2012, 8 NcC 189/2012, 3 NcC 307/2012, 5 NcC 325/2012, 5 NcC 335/2012, 3 NcC 340/2012 z 22. októbra 2012; 8 NcC 348/2012, 14 NcC 336/2012, 8 NcC 336/2012, 14 NcC 314/2012, 14 NcC 334/2012 z 23. októbra 2012; 14 NcC 348/2012, 2 NcC 340/2012, 2 NcC 332/2012, 2 NcC 341/2012, 3 NcC 357/2012, 2 NcC 321/2012, 2 NcC 301/2012, 2 NcC 310/2012, 14 NcC 329/2012 z 24. októbra 2012; 6 NcC 319/2012, 6 NcC 320/2012, 9 NcC 336/2012, 9 NcC 335/2012, 9 NcC 339/2012, 9 NcC 340/2012, 9 NcC 328/2012, 6 NcC 337/2012 z 25. októbra 2012; 2 NcC 263/2012, 5 NcC 334/2012, 2 NcC 325/2012, 5 NcC 339/2012, 5 NcC 327/2012, 5 NcC 331/2012 z 26. októbra 2012; 11 NcC 348/2012, 11 NcC 349/2012, 8 NcC 349/2012, 11 NcC 337/2012, 6 NcC 348/2012, 4 NcC 313/2012, 11 NcC 336/2012, 11 NcC 340/2012, 4 NcC 314/2012, 3 NcC 312/2012, 4 NcC 324/2012, 4 NcC 333/2012, 11 NcC 335/2012, 11 NcC 341/2012, 3 NcC 336/2012, 4 NcC 326/2012, 11 NcC 329/2012, 11 NcC 338/2012, 4 NcC 340/2012 z 29. októbra 2012, 14 NcC 349/2012 z 30. októbra 2012 a 10 NcC 82/2013 z 27. marca 2013, a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., vedené pod spisovými značkami: Rvp 18558/2013, Rvp 18577/2013, Rvp 18578/2013, Rvp 18579/2013, Rvp 21077/2013, Rvp 21078/2013, Rvp 21079/2013, Rvp 21080/2013, Rvp 21081/2013, Rvp 21082/2013, Rvp 21083/2013, Rvp 21084/2013, Rvp 21085/2013, Rvp 21086/2013, Rvp 21087/2013, Rvp 21088/2013, Rvp 21092/2013, Rvp 21094/2013, Rvp 21095/2013, Rvp 21096/2013, Rvp 21097/2013, Rvp 21099/2013, Rvp 21100/2013, Rvp 21101/2013, Rvp 21102/2013, Rvp 21103/2013, Rvp 21104/2013, Rvp 21105/2013, Rvp 21106/2013, Rvp 21107/2013, Rvp 21108/2013, Rvp 21109/2013, Rvp 21110/2013, Rvp 21111/2013, Rvp 21112/2013, Rvp 21113/2013, Rvp 21114/2013, Rvp 21115/2013, Rvp 21116/2013, Rvp 21117/2013, Rvp 21118/2013, Rvp 21119/2013, Rvp 21120/2013, Rvp 21121/2013, Rvp 21122/2013, Rvp 21123/2013, Rvp 21124/2013, Rvp 21125/2013, Rvp 21126/2013, Rvp 21127/2013, Rvp 21128/2013, Rvp 21129/2013, Rvp 21130/2013, Rvp 21131/2013, Rvp 21132/2013, Rvp 21133/2013 a Rvp 21197/2013 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 18558/2013.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 25. júna 2013 a 17. septembra 2013 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorými namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uzneseniami Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) spisových značiek: 2 NcC 126/2012 a 2 NcC 153/2012 zo 17. októbra 2012; 8 NcC 189/2012, 3 NcC 307/2012, 5 NcC 325/2012, 5 NcC 335/2012, 3 NcC 340/2012 z 22. októbra 2012; 8 NcC 348/2012, 14 NcC 336/2012, 8 NcC 336/2012, 14 NcC 314/2012, 14 NcC 334/2012 z 23. októbra 2012; 4 NcC 348/2012, 2 NcC 340/2012, 2 NcC 332/2012, 2 NcC 341/2012, 3 NcC 357/2012, 2 NcC 321/2012, 2 NcC 301/2012, 2 NcC 310/2012, 14 NcC 329/2012 z 24. októbra 2012; 6 NcC 319/2012, 6 NcC 320/2012, 9 NcC 336/2012, 9 NcC 335/2012, 9 NcC 339/2012, 9 NcC 340/2012, 9 NcC 328/2012, 6 NcC 337/2012 z 25. októbra 2012; 2 NcC 263/2012, 5 NcC 334/2012, 2 NcC 325/2012, 5 NcC 339/2012, 5 NcC 327/2012, 5 NcC 331/2012 z 26. októbra 2012; 11 NcC 348/2012, 11 NcC 349/2012, 8 NcC 349/2012, 11 NcC 337/2012, 6 NcC 348/2012, 4 NcC 313/2012, 11 NcC 336/2012, 11 NcC 340/2012, 4 NcC 314/2012, 3 NcC 312/2012, 4 NcC 324/2012, 4 NcC 333/2012, 11 NcC 335/2012, 11 NcC 341/2012, 3 NcC 336/2012, 4 NcC 326/2012, 11 NcC 329/2012, 11 NcC 338/2012, 4 NcC 340/2012 z 29. októbra 2012, 14 NcC 349/2012 z 30. októbra 2012 a 10 NcC 82/2013 z 27. marca 2013 (ďalej len „napadnuté uznesenia krajského súdu“).

Pozornosti ústavného súdu neušlo, že sťažovateľka doručila ústavnému súdu vo veci vedenej krajským súdom pod sp. zn. 6 NcC 348/2012 týkajúcej sa konania vedeného Okresným súdom Bratislava III pod sp. zn. 12 C 177/2012 totožné sťažnosti vedené ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 21096/2013 a sp. zn. Rvp 21197/2013.

Zo sťažností vyplýva, že sťažovateľka doručila Okresnému súdu Bratislava III, Okresnému súdu Bratislava IV a Okresnému súdu Pezinok (ďalej spolu aj „okresné súdy“) žaloby o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, ktorými sa proti Slovenskej republike, zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, domáha svojich nárokov podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „žaloby o náhradu škody“). Ku vzniku škody malo podľa nej dôjsť „*kontinuálnym a zásadným zásahom do jej základných práv*“, najmä práva na poskytnutie súdnej ochrany v zákonom predpokladanej kvalite a práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov v exekučných konaniach vedených okresným súdom, ktorých účastníkom bola sťažovateľka (oprávnená, pozn.). Konania, predmetom ktorých sú nároky sťažovateľky na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy proti Slovenskej republike, sú Okresným súdom Bratislava III vedené pod spisovými značkami: 12 C 178/2012, 12 C 104/2012, 12 C 187/2012, 12 C 115/2012, 12 C 154/2012, 12 C 172/2012, 12 C 174/2012, 12 C 181/2012, 12 C 183/2012, 12 C 184/2012, 45 C 120/2012, 45 C 121/2012, 12 C 177/2012, 12 C 159/2012, 12 C 164/2012, 45 C 98/2012, 45 C 173/2012, 45 C 107/2012, 45 C 108/2012, 45 C 130/2012, 45 C 111/2012, 45 C 114/2012, 45 C 117/2012, 45 C 118/2012, 45 C 119/2012, 45 C 154/2012, 45 C 101/2012, 45 C 97/2012, 45 C 115/2012, 45 C 99/2012, 6 C 124/2012, 6 C 150/2012, 6 C 102/2012, 45 C 131/2012, 45 C 132/2012, 45 C 166/2012, 45 C 165/2012, 45 C 160/2012, 45 C 161/2012, 45 C 162/2012, 45 C 164/2012, 45 C 123/2012, 45 C 155/2012, 45 C 176/2012, 45 C 175/2012, 45 C 174/2012, 45 C 179/2012, 45 C 180/2012, 45 C 183/2012, 45 C 185/2012, 45 C 186/2012, 45 C 187/2012, 4 C 91/2012, Okresným súdom Bratislava IV pod sp. zn. 7 C 228/2012 a Okresným súdom Pezinok pod sp. zn. 5 C 239/2012 a sp. zn. 5 C 223/2012 (ďalej spolu len „označené konania okresných súdov“).

Sťažovateľka v sťažnostiach poukazuje predovšetkým na skutočnosť, že práve nesprávny úradný postup okresných súdov poznačený zbytočnými prietahmi mal byť dôvodom podania jej žalôb o náhradu škody okresným súdom, ktoré sú zároveň podľa

Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) súdmi príslušnými na prerokovanie a rozhodnutie týchto vecí.

Sťažovateľka v záujme ochrany svojho práva na spravodlivé konanie sformulovala „už v úvode podanej žaloby požiadavku na to, aby nadriadený súd rozhodol pred prvotným prejednaním veci o prikázaní veci (tohto sporu) inému súdu, pretože sudcovia miestne a vecne príslušného Okresného súdu... sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci vzhľadom na ich pomer k veci a k účastníkovi konania (námietka zaujatosti z objektívneho pohľadu)“.

V rámci odôvodnenia uplatneného nároku sťažovateľka okrem iného poukázala na skutočnosť, že okresné sudy, ktoré mali zapríčiniť svojím nesprávnym úradným postupom vznik škody na jej strane, nemôžu byť zároveň orgánom súdnej moci, ktorý bude o tejto škode rozhodovať, ďalej na to, že takýmto postupom by došlo k nerešpektovaniu zásady *nemo debet esse iudex in propria causa*, a taktiež poukázala na judikatúru ústavného súdu týkajúcu sa rozhodovania o nestrannosti zákonného sudcu.

Krajský súd napadnutými uzneseniami rozhodol tak, že nevyhlásil všetkých sudcov okresného súdu z prerokovania a rozhodovania v označených konaniach okresného súdu.

Napadnuté uznesenia krajského súdu sú podľa sťažovateľky nesprávne, spôsobujúce zásah do jej práv, konkrétne:

«- základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, t. j. práva na súdnu ochranu a osobitne práva na zákonného sudcu (čl. 48 ods. 1 Ústavy SR) a práva na prerokovanie veci nestranným súdom;

- základného práva na spravodlivý súdny proces zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd..., t. j. práva na nestranný súd zriadený zákonom.»

Sťažovateľka v rámci svojej argumentácie upriamuje pozornosť na právne závery obsiahnuté v judikatúre ústavného súdu (napr. II. ÚS 283/09, III. ÚS 116/06, II. ÚS 336/09,

III. ÚS 47/05, III. ÚS 71/97, I. ÚS 46/05, IV. ÚS 345/09), ako aj Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) týkajúce sa rozhodovania o nestrannosti zákonného sudcu (rozsudok ESLP Findlay v. Spojené kráľovstvo z 25. februára 1997, odsek 73; rozsudok ESLP Kyprianou v. Cyprus z 15. decembra 2005).

Sťažovateľka tvrdí, že objektívna skutočnosť spočívajúca v tom, že jej žaloby o náhradu škody spôsobenej rozhodovaním sudcov okresných súdov majú byť prerokované a rozhodnuté sudcami tých istých okresných súdov, ktorí majú medzi sebou „*minimálne kolegiálny a väčšina isto i priateľský vzťah*“, vyvoláva dôvodnú pochybnosť o nezáujatosti všetkých sudcov okresných súdov, ktorí sa vzhľadom na dané okolnosti prípadu nemôžu javiť z pohľadu účastníkov ako nezávislí.

V tejto súvislosti sťažovateľka uvádza, že Krajský súd v Trnave, Krajský súd v Nitre a Krajský súd v Prešove dospeli vo viacerých svojich rozhodnutiach v skutkovo a právne obdobných veciach k opačnému právnemu záveru ako krajský súd vo svojich napadnutých uzneseniach.

V nadväznosti na uvedené sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví, že napadnutými uzneseniami krajského súdu boli porušené jej základné práva podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, zároveň napadnuté uznesenia krajského súdu zruší a veci vráti krajskému súdu na ďalšie konania a prizná jej primerané finančné zadosťučinenie, ako aj úhradu trov konania.

Sťažovateľka súčasne navrhuje, aby ústavný súd podľa § 52 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) „*vydal dočasné opatrenie, ktorým rozhodne o odklade vykonateľnosti*“ napadnutých uznesení krajského súdu.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene alebo zjavne neopodstatnené návrhy môže ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

II.1 K bodu 1 výroku tohto uznesenia

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyžaduje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku.

V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie veci, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov.

Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí na spoločné konanie, avšak v súlade s § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy primerane použiť na prípadné spojenie vecí § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah prerokúvaných sťažností, z ktorých vyplýva ich právna a skutková súvislosť, a prihliadajúc taktiež na totožnosť v osobe sťažovateľky a krajského súdu, proti ktorému tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd, aplikujúc § 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 112 ods. 1 OSP, tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto uznesenia.

II.2 K bodu 2 výroku tohto uznesenia

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Sťažovateľka namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými uzneseniami krajského súdu, ktorými krajský súd *inter alia* rozhodol o (ne)vylúčení konkrétnych sudcov okresných súdov z prerokúvania a rozhodovania v označených konaniach okresných súdov.

II.2.1 K uzneseniu krajského súdu sp. zn. 10 NcC 82/2013 z 27. marca 2013 (Rvp 18558/2013)

Sťažovateľka k sťažnosti vedenej ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 18558/2013 nepredložila kópiu uznesenia krajského súdu sp. zn. 10 NcC 82/2013 z 27. marca 2013 [čo bola povinná urobiť v zmysle § 50 ods. 1 písm. b) zákona o ústavnom súde], ktoré ako uvádza sa týka konania o námietke zaujatosti vo veci vedenej na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 4 C 91/2012. Ústavný súd dožiadaním na krajskom súde, ako aj na Okresnom súde Bratislava III zistil, že sťažovateľkou označené konania (sp. zn. 10 NcC 82/2013 a sp. zn. 4 C 91/2012) na uvedených súdoch nie sú vedené, preto ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú (bez toho, aby vyzýval sťažovateľku na doplnenie sťažnosti predložením kópie právoplatného rozhodnutia, ktorým mali byť porušené jej práva), pretože z uvedeného je zrejmé, že označeným uznesením krajského súdu nemohlo dôjsť k porušeniu v sťažnosti označených základných práv podľa ústavy a práva podľa dohovoru.

II.2.2 K ostatným uzneseniam krajského súdu

Ústavný súd po preskúmaní sťažností konštatuje, že sťažovateľka sa na neho opakovane obracia so skutkovo a právne takmer identickými sťažnosťami, o ktorých už viackrát rozhodol, pričom formuloval k jej námietkam jednoznačné právne závery (pozri m. m. IV. ÚS 579/2013, IV. ÚS 390/2013, IV. ÚS 531/2013). Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľke už musí byť právny názor ústavného súdu na problematiku týkajúcu sa nedostatku jeho právomoci na preskúmanie rozhodnutí príslušných všeobecných súdov týkajúcich sa námietky zaujatosti sudcov všeobecných súdov konajúcich o žalobách sťažovateľky o náhrade škody dostatočne známy. Vzhľadom na tieto skutočnosti vyvstáva otázka, aký význam a efektivitu má pre ňu opakované podávanie sťažností ústavnému súdu v skutkovo a právne takmer identických veciach, keďže aj podľa judikatúry ESĽP nie je nevyhnutné, aby z hľadiska splnenia právnych predpokladov na podanie individuálnej sťažnosti na ESĽP opakovane preukazovala vyčerpanie sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1

ústavy ako právneho prostriedku nápravy na národnej úrovni, pokiaľ sa tento javí z materiálneho hľadiska v obdobných prípadoch ako neefektívny.

V naznačenom kontexte ústavný súd poukazuje na judikatúru ESLP k čl. 13 dohovoru, z ktorej možno identifikovať požiadavky kladené na vlastnosti vnútroštátnych prostriedkov nápravy, ku ktorým patrí požiadavka ich prístupnosti, adekvátnosti a praktickej účinnosti (k tomu pozri KMEC, J. et al. : Evropská úmluva o lidských právech. Velké Komentáře. Praha : C. H. Beck, 2012, s. 198). Povinnosť vyčerpať prostriedok nápravy i v prípade pochybnosti o jeho účinnosti vyplýva taktiež z ustálenej judikatúry ESLP (Van Oosterwijck proti Belgicku, rozsudok zo 6. 11. 1980, č. 7654/76, bod 37), táto sa však uplatní v prípadoch, keď pochybnosti sťažovateľa o účinnosti prostriedku nápravy nie sú podložené dostatočnými argumentmi, z ktorých by bolo možné vyvodiť, že takýto prostriedok nápravy ponúka primerané vyhliadky na úspech, napr. s ohľadom na ustálenú vnútroštátnu judikatúru (Radio France a ďalší proti Francúzsku, rozhodnutie ESLP z 23. 9. 2003, č. 53984/00, bod 34).

Z takmer identickej argumentácie sťažovateľky uvedenej v sťažnostiach, ktoré sú predmetom predbežného prerokovania, možno vyvodiť, že odôvodnenia napadnutých uznesení krajského súdu obsahujú z hľadiska skutkových zistení a právneho posúdenia vecí krajskými súdmi obdobné závery ako v iných jej veciach, ktoré už ústavným súdom boli preskúmané a rozhodnuté.

S poukazom na uvedené skutočnosti a prihliadajúc na zásadu efektivity a procesnej hospodárnosti konania sa ústavný súd v rámci predbežného prerokovania týchto sťažností plne stotožňuje s dôvodmi uvedenými vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach (napr. uznesenia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 579/2013 z 23. septembra 2013, sp. zn. IV. ÚS 390/2013 z 20. júna 2013 a sp. zn. IV. ÚS 531/2013 z 22. augusta 2013) týkajúcich sa takmer rovnakých sťažností sťažovateľky, ktoré boli ústavným súdom odmietnuté z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na ich prerokovanie.

Ústavný súd vzhľadom na uvedené pri predbežnom prerokovaní sťažností zdôrazňuje, že považuje za dostatočné poukázať na právne závery, na základe ktorých odmietol predchádzajúce sťažnosti sťažovateľky z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na ich prerokovanie, ktoré nie je účelné opakovane uvádzať aj v odôvodnení tohto uznesenia, a preto v tejto časti rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, že sťažnosti opäť odmietol z dôvodu nedostatku svojej právomoci na ich prerokovanie.

Keďže sťažnosti boli odmietnuté ako celok, ústavný súd už o ďalších návrhoch sťažovateľky v nich uplatnených nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. apríla 2014